

Fottvagning och inkludering.

En rysk teolog från Sankt Petersburg har vänt sig mot att påven Franciskus också tvätt en kvinnas fötter och en muslims fötter och hävdar att detta visar att kristendom och islam skulle ha samma värde och att det är första steget mot kvinnliga präster. (P.-A. Bodin, Från Bysans till Putin. Historier om Ryssland, 2016, s. 61).

Detta den ryske teologens påpekande kan ses antingen som ett exempel på en glad förändring mot en mera kärleksfull och inkluderande inställning hos den romersk katolska kyrkans överhuvud, eller som en glidning mot en förändrad uppfattning av något som länge varit gällande i kyrkan, mot ett inkluderande av kvinnor och muslimer som mottagare av påvens apostoliska fottvagning.

För vår svenska kyrkas del var det nu ganska länge sedan ett sådant första steg togs och sedan dess har flera andra steg tagits i samma anda efter principen inkludera mera. Allmänt sett i samhället och även i stort inom svenska kyrkan uppfattas därför den ortodoxe teologens invändning som något överdrivet, ja också kärlekslöst och okristet. Det för den ortodoxa kyrkan i saken viktiga finns inte med som ett argument längre hos oss, bara hos ett fåtal, men hos dessa är frågan desto viktigare. De få som 1958 valde att lämna kyrka och ämbete förstod hur viktig ämbetsfrågan var, en omistlig del av det apostoliska arvet, det som hade överlämnats av Herren till apostlarna som i sin tur överlämnade det till nya.

Halvmesyrrer – hittills den enda vägen.

Länge kunde de som var övertygade motståndare till beslutet 1958 klara sig genom att sköta sitt och hålla sig på sin kant. Samtidigt engagerade man sig i grupper som t.ex. synoden och dess dekanat i stiftet. Besluten om stopp för motståndare att bli kyrkoherde och biskop samt nej till prästvigning av nya möttes av protester och debatt. Under det nya århundradets 20 år kan man nu se den ena sidan som vinnare och den andra som förlorare. Debatten har tystnat. Många har pensionerats och anpassats. Andra har dragit sig undan. De som ännu kämpar försöker på olika sätt bli accepterade genom att ta fasta på de halmstrån som de tycker sig se. Man förklarar sig villiga att vara helt lojala - någon har hört att några med den gamla ämbetssynen kanske kan komma att bli prästvigda - ekonomin gör att en förändring måste komma. Ett par studentförsamlingar håller ut men måste hålla en låg profil. Grupper ägnar sig åt teologiska frågor i godan ro. Det finns också de som envist står kvar i en apostolisk tro och söker överleva i kyrkans utkant.

Även om man vill uttrycka sin respekt för den kamp och de försök som gjorts och görs är allt detta dock bara halvmesyrrer, fruktlösa försök att få vara med och bli accepterade. En allvarlig eftertanke kan hjälpa oss att förstå vem det är vi försöker bli accepterade av - en kyrka som sviker sin Herres befallning. *Bara jag/vi får vara med så fortsätter vi tillsammans med kvinnorna* – det är ingen rätt väg utan delaktighet i en fortsatt olydnad. Det är svårt att se hur en nödvändig återgång till apostolisk ordning för svenska kyrkan skall kunna ske om insikten om en sådan nödvändighet inte finns hos den dominerande delen av kyrkan. Tvärtom menar man sig ju ha kommit till rätta med tidigare orättvisor och att vara föregångare och exempel för andra. Det är också tydligt att man inte har något öra för *motståndarna*. Ett tecken från Herren själv kan vara en utebliven välsignelse, särskilt som så mycket annat blivit en följd av ämbetsförändringen.

Finns det någon annan väg?

Mera bön och mod och fasthet måste till. Tystnaden och undfallenheten måste bytas mot en frimodig bekännelse. Då kan Herren handla och ställa tillrätta på sätt som vi nu inte kan ana. För oss verkar det vara en omöjlighet. Vår kyrka har fått ett treledat ämbete, men med ett nytt innehåll, genom att diakonissor nu vill bli kallade diakoner är vägen till altaret öppen för dem.

De som vill hålla sig kvar i kyrkan gör det säkert i det goda syftet att kunna få tillfälle att förkunna ett klart evangelium. Det upplevs då som det viktigaste medan man måste lägga ämbetsfrågan åt

sidan. Det kan också vara ett uttryck för vår lutherska kyrkas lite annorlunda synsätt och prioritering.

Att fasthålla att kyrkans ämbete är givet åt män och bara åt män, är inte ett uttryck för diskriminering utan ett troget och sakligt vaktslående om och förblivande vid uppenbarelsens innehåll. Gud är Fadern som representeras av Sonen. Den som representerar Sonen och därmed ytterst Gud, såsom Gud uppenbarats, skall vara en fader. Om man uppger detta, kommer snart Guds bilden att förändras i en diffus, alltmer synkretistisk riktning. Guds förhållande likaså. (Folke T. Olofsson, Credo – en personlig tro. Del 3: Den Helige Ande och Kyrkan, s. 273).

Jonas Falck, Lund den 3 januari 2020